

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 3 marca 2009 r. *

W sprawie C-205/06

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 5 maja 2006 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez H. Støvlbæka oraz B. Martenczuka, a także C. Tufvesson, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Republice Austrii, reprezentowanej przez C. Pesendorfer oraz G. Thallingera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: niemiecki.

popieranej przez:

Republikę Federalną Niemiec, reprezentowaną przez M. Lumme oraz C. Blaschkego, działających w charakterze pełnomocników,

Republikę Litewską, reprezentowaną przez D. Kriaučiūnasa, działającego w charakterze pełnomocnika,

Republikę Węgierską, reprezentowaną przez J. Fazekas oraz K. Szijjártó, a także M. Fehéra, działających w charakterze pełnomocników,

Republikę Finlandii, reprezentowaną przez A. Guimaraes-Purokoski oraz J. Heliskoskiego, działających w charakterze pełnomocników,

interwencji,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, M. Ilešič, A. Ó Caoimh i J.C. Bonichot (sprawozdawca), prezesi izb, G. Arestis, A. Borg Barthet, J. Malenovský, U. Löhmus i E. Levits, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Poiares Maduro,
sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 maja 2008 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swojej skardze Komisja Wspólnot Europejskich domaga się od Trybunału stwierdzenia, iż nie przyjmując właściwych środków w celu wyeliminowania niezgodności dotyczących postanowień w przedmiocie transferu kapitału ujętych w umowach o popieraniu inwestycji zawartych z Republiką Korei, Republiką Zielonego Przylądka, Chińską Republiką Ludową, Malezją, Federacją Rosyjską i Republiką Turcji, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 307 akapit drugi WE.

Ramy prawne

- 2 Przed przystąpieniem do Unii Europejskiej Republika Austrii zawarła dwustronne umowy o popieraniu inwestycji z Chińską Republiką Ludową [umowa weszła w życie w dniu 11 października 1986 r. (BGBl. 537/1986)], Malezją [umowa weszła w życie w dniu 1 stycznia 1987 r. (BGBl. 601/1986)], Federacją Rosyjską [umowa weszła w życie w dniu 1 września 1991 r. (BGBl. 387/1991)], została pierwotnie zawarta

z byłym Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich, następnie nadano jej skuteczność w stosunkach między Republiką Austrii a Federacją Rosyjską poprzez wymianę not (BGBl. 257/1994)], Republiką Korei [umowa weszła w życie w dniu 1 listopada 1991 r. (BGBl. 523/1991)], Republiką Turcji [umowa weszła w życie dnia 1 stycznia 1992 r. (BGBl. 612/1991)] i Republiką Zielonego Prząłdka [umowa weszła w życie w dniu 1 kwietnia 1993 r. (BGBl. 83/1993)].

- 3 Umowy te zawierają klauzulę, na mocy której każda ze stron gwarantuje inwestorom drugiej strony, bez zbędnej zwłoki, swobodny transfer w walucie wymiennej płatności związanych z inwestycją.

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

- 4 Oceniając, że powyższe umowy dwustronne mogą kolidować ze stosowaniem ograniczeń w przepływie kapitału i płatności, które Rada Unii Europejskiej może przyjąć na mocy art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE, Komisja w dniu 12 maja 2004 r. skierowała do Republiki Austriackiej wezwanie do usunięcia uchybienia.
- 5 Pismem z dnia 14 lipca 2004 r. wskazane wyżej państwo członkowskie przekazało Komisji swoje uwagi w przedmiocie powyższego wezwania do usunięcia uchybienia. Państwo to wskazało, że sporne postanowienia umów o popieraniu inwestycji nie wywierają żadnego ujemnego wpływu na środki ograniczające przepływ kapitału i płatności przewidziane przez traktat WE, a także nie przesądzą tego, jak wskazane państwo członkowskie zgłasza w sprawie środków ograniczających, i w związku z tym nie naruszają kompetencji Rady, w wypadku gdyby ta ostatnia zamierzała przyjąć takie środki.

- 6 Oceniając, iż argumenty podniesione przez Republikę Austrii są niewystarczające i że to państwo członkowskie, wbrew przepisowi art. 307 akapit drugi WE, nie zastosowało wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania niezgodności dotyczących postanowień w przedmiocie transferów zawartych w spornych umowach o popieraniu inwestycji, Komisja skierowała do tego państwa uzasadnioną opinię w dniu 21 marca 2005 r.
- 7 Pismem z dnia 19 maja 2005 r. Republika Austrii przekazała Komisji swoje uwagi stanowiące odpowiedź na wskazaną wyżej uzasadnioną opinię. Podtrzymała ona argumenty podniesione uprzednio w uwagach stanowiących odpowiedź na wezwanie do usunięcia uchybienia, a także wskazała, że w wypadku gdyby Wspólnota Europejska zamierzała zastosować środki ograniczające transfer, możliwe byłoby osiągnięcie rozwiązania opartego na porozumieniu zgodnie z mechanizmem rozwiązywania sporów przewidzianym w omawianych umowach. Podniosła ponadto, iż w ramach trwającej rewizji austriackiego wzorca dwustronnej umowy o popieraniu inwestycji przewidziano przyjęcie klauzuli „regionalnych organizacji integracji gospodarczej” (ROIG), mając na względzie ewentualne ograniczenia swobody przepływu kapitału, które mogłyby zostać ustanowione przez Unię lub Wspólnotę; wzorzec ten ma w przyszłości stanowić podstawę wszelkich negocjacji umów międzynarodowych.
- 8 Uznając, że powyższe argumenty nie pozwalają na odrzucenie zarzutów sformułowanych w uzasadnionej opinii, Komisja postanowiła wnieść niniejszą skargę.

W przedmiocie skargi

W przedmiocie wniosku o otwarcie procedury ustnej na nowo

- 9 Pismem z dnia 30 lipca 2008 r. Republika Austrii wystąpiła do Trybunału o zarządzenie otwarcia procedury ustnej na nowo na podstawie art. 61 regulaminu, uzasadniając swój wniosek tym, że Komisja w sposób nieprawidłowy podniosła nowy zarzut w toku

procedury ustnej, wskutek czego opinia rzecznika generalnego oparta została na faktach i argumentach, które nie mogły skutecznie stać się przedmiotem dyskusji pomiędzy stronami.

- 10 Komisja po raz pierwszy i w sposób zwięzły podniosła bowiem, iż utrzymanie w mocy umów dwustronnych o popieraniu inwestycji jest niezgodne z art. 10 WE.
- 11 Rzecznik generalny w punktach 33–43 i 71 swojej opinii zaproponował Trybunałowi, by stwierdzić istnienie zarzucanego uchybienia na podstawie art. 10 WE, jak również na podstawie art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE.
- 12 Ponadto, jak podkreśliło to szereg państw członkowskich, Komisja sprecyzowała swoją linię argumentacji, która uległa zresztą ewolucji, bardzo późno i w sposób mało przejrzysty.
- 13 W tym względzie należy przypomnieć, po pierwsze, że Trybunał może z urzędu lub na wniosek rzecznika generalnego albo na wniosek stron zarządzić otwarcie procedury ustnej na nowo na podstawie art. 61 regulaminu, jeżeli uzna, iż sprawa nie została dostatecznie wyjaśniona lub że podstawą rozstrzygnięcia będzie argument, który nie był przedmiotem dyskusji pomiędzy stronami (zob. wyroki: z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie C-210/03 Swedish Match, Zb.Orz. s. I-11893, pkt 25; z dnia 14 września 2006 r. sprawie C-138/05 Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, Zb.Orz. s. I-8339, pkt 23; postanowienie z dnia 4 lutego 2000 r. w sprawie C-17/98 Emesa Sugar, Rec. s. I-665, pkt 18).
- 14 Po drugie, zgodnie z art. 222 akapit drugi WE, zadaniem rzecznika generalnego jest publiczne przedstawianie, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnionych opinii w sprawach, które zgodnie ze statutem Trybunału Sprawiedliwości wymagają jego zaangażowania. Mając na uwadze, że Trybunał nie jest związany

ani opinią rzecznika generalnego, ani jej uzasadnieniem, nie jest niezbędne otwarcie procedury ustnej na nowo na podstawie art. 61 regulaminu za każdym razem, gdy rzecznik generalny wskaże aspekt prawny, który nie był przedmiotem dyskusji między stronami.

- 15 W niniejszej sprawie Trybunał uznaje, że posiada wystarczającą wiedzę o sprawie, aby ją rozstrzygnąć oraz że podstawą rozstrzygnięcia nie będą argumenty, które nie były przedmiotem dyskusji, w szczególności podczas rozprawy. W związku z tym należy odrzucić wniosek o otwarcie procedury ustnej na nowo.

W przedmiocie niezgodności umów o popieraniu inwestycji z traktatem

Argumentacja stron

- 16 Komisja jest zdania, że okoliczność, iż w spornych umowach brak jest postanowień w sposób wyraźny zastrzegających na rzecz Republiki Austrii możliwość zastosowania środków, które w określonym wypadku mogłyby ustanowić Rada na podstawie art. 57 WE, 59 WE i 60 WE, czyni trudniejszym albo wręcz niemożliwym spełnienie przez to państwo członkowskie ciążących na nim obowiązków wspólnotowych oraz że poprzez brak zastosowania właściwych środków w celu wyeliminowania takiej niezgodności wskazane państwo członkowskie uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 307 akapit drugi WE.
- 17 Komisja podnosi, że w wypadku gdyby Rada przyjęła ograniczenia w przepływie kapitału oraz płatności, termin wypowiedzenia albo renegowacji spornych umów skutkowałby tym, że Republika Austrii byłaby zobowiązana na mocy prawa międzynarodowego do stosowania spornych umów w okresie przejściowym, włączając

w to zawartą w nich klauzulę transferową, zgodnie zresztą z tym, co przewiduje art. 307 akapit pierwszy WE. Skutkowałoby to brakiem jednolitego stosowania we Wspólnocie środków przyjętych przez Radę.

- 18 Republika Austrii jest zdania, że w braku ograniczeń w przepływie kapitału i płatności ustanowionych przez Radę przysługuje jej swoboda w zakresie regulacji przepływu kapitału z państwami trzecimi na podstawie art. 56 WE. Twierdzi ona, że dopóki Rada nie ustanowi żadnego ograniczenia, dopóty nie powstaje kwestia niezgodności spornych umów z postanowieniem traktatu, które nie jest w żaden sposób stosowane.
- 19 Republika Federalna Niemiec, Republika Litewska, Republika Węgierska oraz Republika Finlandii zgadzają się z argumentami podniesionymi przez Republikę Austrii i są zdania, iż sporne umowy o popieraniu inwestycji nie są niezgodne z istniejącymi środkami wspólnotowymi w obszarze swobody przepływu kapitału, ponieważ środki te nie mają żadnego wpływu na sporne umowy. Zdaniem tych państw członkowskich uchybienie zarzucane Republice Austrii przez Komisję ma charakter czysto hipotetyczny.
- 20 Wskazane wyżej państwa członkowskie twierdzą, że postępowanie o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przewidziane w art. 226 WE nie ma na celu badania sytuacji, w których zarzucane uchybienie ma charakter hipotetyczny, ale ma ono przeciwdziałać uchybieniom rzeczywiście popełnionym przez państwa członkowskie.
- 21 Republika Federalna Niemiec i Republika Węgierska podkreślają, że niezgodność umowy zawartej z państwem trzecim z wtórnym prawem wspólnotowym, mająca charakter przyszły i ewentualny, nie należy do zakresu stosowania art. 307 WE i nie może zostać stwierdzona, dopóki Rada rzeczywiście nie skorzysta ze swoich kompetencji w dziedzinie, której dotyczy ten artykuł.

- 22 Republika Finlandii wskazuje, że Komisja nie wykazała istnienia zarzucanego Republice Austrii uchybienia i nie może, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, opierać się na domniemaniach.
- 23 Republika Litewska dodaje, iż celem art. 307 akapit drugi WE nie jest zapewnienie formalnej zgodności postanowień umów międzynarodowych zawartych przez państwa członkowskie z prawem wspólnotowym, lecz zagwarantowanie skutecznego stosowania przepisów prawa wspólnotowego, w szczególności w wypadku gdy państwa członkowskie, przed dniem ich przystąpienia do Unii, zawarły z państwami trzecimi umowy międzynarodowe dotyczące zagadnień uregulowanych w prawie wspólnotowym.

Ocena Trybunału

- 24 Poszczególne umowy o popieraniu inwestycji zawarte przez Republikę Austrii, a będące przedmiotem sporu, zawierają jednakowe klauzule, na mocy których zagwarantowano swobodny transfer w walucie wymiennej płatności związanych z inwestycją bez zbędnej zwłoki.
- 25 Umowy te gwarantują także w szczególności swobodę w zakresie transferu kwot na dokonanie inwestycji oraz w zakresie zarządzania inwestycją i jej powiększenia, a także swobodę transferu zwrotnego przychodów, jakie przyniosła inwestycja, transferu kwot niezbędnych do spłat pożyczek oraz kwot pochodzących z likwidacji lub sprzedaży inwestycji.
- 26 Pod tym względem umowy te są zgodne z brzmieniem art. 56 ust. 1 WE, zgodnie z którym „[...] zakazane są wszelkie ograniczenia w przepływie kapitału między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi”, a także z brzmieniem art. 56 ust. 2 WE, wedle którego „[...] zakazane są

wszelkie ograniczenia w płatnościach między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi” i tym samym prowadzą do celu, któremu służy ten artykuł.

- 27 Prawdą jest, że postanowienia traktatu wskazane w skardze Komisji przyznają Radzie kompetencję do ograniczania, w pewnych okolicznościach, przepływu kapitału i płatności pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi, co dotyczy także przepływów przewidzianych przez sporne klauzule transferowe.
- 28 Wskazane wyżej przepisy, zawarte w art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE, wprowadzają wyjątki od zasady swobodnego przepływu kapitału i płatności pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy nimi a państwami trzecimi, mając na względzie ochronę interesu ogólnego Wspólnoty, a także, w określonych wypadkach, umożliwienie Wspólnocie spełnienie zobowiązań międzynarodowych ciążących na niej oraz na państwach członkowskich.
- 29 Artykuł 57 ust. 2 WE zezwala, by Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmowała określone środki ograniczające dotyczące przepływu kapitału do lub z państw trzecich, w szczególności gdy dotyczą one inwestycji bezpośrednich. Ponieważ środki te stanowią „krok wstecz” w prawie wspólnotowym w odniesieniu do liberalizacji przepływu kapitału do lub z państw trzecich, wymagana jest jednomyślność.
- 30 Artykuł 59 WE zezwala, by Rada, na wniosek Komisji i po konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym, podejmowała środki ochronne, jeżeli przepływ kapitału do lub z kraju trzeciego „może spowodować poważne trudności w funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej”, pod warunkiem że środki te są bezwzględnie konieczne i zostaną ustanowione na okres „nieprzekraczający sześciu miesięcy”.

- 31 Artykuł 60 ust. 1 WE zezwala, by Rada, działając na wniosek Komisji, podejmowała „pilne i niezbędne środki” w odniesieniu do przepływu kapitału i płatności w celu wdrożenia wspólnego stanowiska lub wspólnego działania w obszarze wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa. Działanie tego rodzaju może okazać się niezbędne przykładowo w celu wykonania rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych.
- 32 Nie ulega kwestii, iż sporne umowy nie zawierają żadnych postanowień zastrzegających możliwość ograniczenia przez Wspólnotę przepływu kwot związanych z inwestycjami. Z tej przyczyny należy więc zbadać, czy Republika Austrii była zobowiązana do zastosowania właściwych środków, o których mowa w art. 307 akapit drugi WE.
- 33 Na mocy art. 307 akapit pierwszy WE postanowienia traktatu nie naruszają praw i obowiązków wynikających z umów zawartych przez państwo członkowskie z państwem trzecim przed datą przystąpienia tego państwa członkowskiego. Celem tego przepisu jest uściślenie, zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego, że stosowanie traktatu nie wpływa na spoczywający na państwie członkowskim obowiązek poszanowania praw przysługujących państwu trzeciemu na mocy wcześniejszej umowy oraz wykonywania wynikających z niej obowiązków (zob. wyroki: z dnia 14 października 1980 r. w sprawie 812/79 Burgoa, Rec. s. 2787, pkt 8; z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-84/98 Komisja przeciwko Portugalii, Rec. s. I-5215, pkt 53; a także z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie C-216/01 Budějovický Budvar, Rec. s. I-13617, pkt 144, 145).
- 34 Artykuł 307 akapit drugi WE zobowiązuje państwa członkowskie do zastosowania wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania stwierdzonych niezgodności pomiędzy umowami zawartymi przed ich przystąpieniem a prawem wspólnotowym. Zgodnie z tym przepisem w razie potrzeby państwa członkowskie udzielają sobie wzajemnie pomocy dla osiągnięcia tego celu i w odpowiednim przypadku przyjmują wspólną postawę.
- 35 Postanowienia art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE przyznają Radzie, w określonych wypadkach, prawo ograniczania przepływu kapitału i płatności pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi.

- 36 W celu zapewnienia tym postanowieniom praktycznej skuteczności przyjęte przez Radę środki ograniczające swobodny przepływ kapitału muszą nadawać się do natychmiastowego stosowania w stosunku do państw, do których się odnoszą, co może obejmować także niektóre z państw, które podpisały sporne umowy z Republiką Austrii.
- 37 Z tego względu wskazane wyżej kompetencje Rady, polegające na możliwości jednostronnego przyjęcia środków ograniczających w stosunku do państw trzecich w tej samej lub pokrewnej dziedzinie co objęta wcześniejszą umową zawartą pomiędzy państwem członkowskim a państwem trzecim, okazują się być nie do pogodzenia z taką umową w sytuacji, gdy po pierwsze, umowa ta nie zawiera postanowienia pozwalającego państwu członkowskiemu na wykonywanie swoich praw oraz spełnianie swoich obowiązków wynikających z członkostwa we Wspólnocie oraz po drugie, gdy brak jest mechanizmu opartego na prawie międzynarodowym, który by to umożliwił.
- 38 W związku z tym, wbrew temu, co twierdzi Republika Austrii, nie wydaje się, by środki przez nią wskazane, które jej zdaniem umożliwiają spełnienie obowiązków wspólnotowych, w rzeczywistości to gwarantowały.
- 39 Po pierwsze, czas niezbędny na wszelkie negocjacje międzynarodowe w celu ponownego przedyskutowania spornych umów jest ze swej natury nie do pogodzenia z praktyczną skutecznością tych środków.
- 40 Po drugie, możliwość skutecznego odwołania się do innych środków przewidzianych przez prawo międzynarodowe, takich jak zawieszenie umowy, czy wręcz wypowiedzenie spornych umów lub niektórych ich postanowień, jest zbyt niepewna, by zagwarantować skuteczne stosowanie środków przyjętych przez Radę.

- 41 Co więcej, jak ponownie wskazano podczas rozprawy, Republika Austrii zamierza wprowadzić do umów o popieraniu inwestycji, zarówno tych, które są obecnie negocjowane, jak również do umów już istniejących przy okazji ich odnawiania, klauzulę zastrzegającą określone kompetencje na rzecz organizacji regionalnych, która tym samym umożliwiałaby stosowanie przyjętych przez Radę środków ograniczających przepływ kapitału i płatności.
- 42 Choć należy co do zasady przyznać, że klauzula tego rodzaju nadaje się do usunięcia stwierdzonej niezgodności, jak uznała to zresztą Komisja podczas rozprawy, nie ulega jednak wątpliwości, że w wypadkach wskazanych przez Komisję Republika Austrii nie podjęła, w terminie określonym w uzasadnionej opinii, żadnych kroków w stosunku do odnośnych państw trzecich w celu wyeliminowania ryzyka konfliktu ze środkami, które Rada może przyjąć zgodnie z art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE, mogącego wynikać ze stosowania umów o popieraniu inwestycji zawartych z tymi państwami trzecimi.
- 43 Należy dodać, że jak wynika to z wydanego w dniu dzisiejszym wyroku w sprawie C-249/06 Komisja przeciwko Szwecji (Zb.Orz. s. I-1335), problem niezgodności z traktatem umów z państwami trzecimi o popieraniu inwestycji, które stoją na przeszkodzie stosowaniu ograniczeń przepływu kapitału i płatności, które Rada może przyjąć na mocy art. 57 ust. 2 WE, art. 59 WE i art. 60 ust. 1 WE, nie jest ograniczony do państwa członkowskiego będącego stroną pozwaną w niniejszej sprawie.
- 44 W konsekwencji należy więc stwierdzić, że zgodnie z art. 307 akapit drugi WE w razie potrzeby państwa członkowskie udzielają sobie wzajemnie pomocy w celu wyeliminowania stwierdzonych niezgodności i w odpowiednim przypadku przyjmują wspólną postawę. W związku z obowiązkiem, który zgodnie z art. 211 WE ciąży na Komisji w celu zapewnienia stosowania postanowień traktatu, jej zadaniem jest podjęcie wszelkich działań, które mogłyby ułatwić wzajemne wspieranie się zainteresowanych państw członkowskich oraz przyjęcie przez nie wspólnej postawy.

45 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że nie stosując właściwych środków w celu usunięcia niezgodności dotyczących postanowień w przedmiocie transferu kapitału, ujętych w umowach o popieraniu inwestycji zawartych z Republiką Korei, Republiką Zielonego Przylądka, Chińską Republiką Ludową, Malezją, Federacją Rosyjską i Republiką Turcji, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 307 akapit drugi WE.

W przedmiocie kosztów

46 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania, a ta ostatnia przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania. Zgodnie § 4 akapit pierwszy tego samego artykułu Republika Federalna Niemiec, Republika Litewska, Republika Węgierska i Republika Finlandii, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Nie stosując właściwych środków w celu usunięcia niezgodności dotyczących postanowień w przedmiocie transferu kapitału ujętych w umowach o popieraniu inwestycji, zawartych z Republiką Korei, Republiką Zielonego Przylądka, Chińską Republiką Ludową, Malezją, Federacją Rosyjską i Republiką Turcji, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 307 akapit drugi WE.**

- 2) **Republika Austrii zostaje obciążona kosztami.**

- 3) **Republika Federalna Niemiec, Republika Litewska, Republika Węgierska i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.**

Podpisy